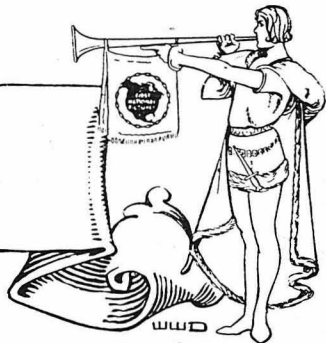

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΣΤΕΛΛΑ ΤΟΖΙ

Ἡ ἡμέρα ἔκλινε στή δύσ-
 α της, μιὰ μέρα σκυθρω-
 πῆ και πένθιμη, πλασιμένη
 ἀπ' τῆς θλίψεις τοῦ χειμῶ-
 νος και ζυμωμένη με τὴ Δεκεμβριανὴ οὐχίλη. Ἀργά-ἀργά ἔπεφε
 τὸ σκοτάδι κι' ἔκανε πῶ πένθιμη ἀκόμα τὴ δυστυχία τοῦ γέρω
 μαέστρου Τόζι.

Ἐξω ὁ ἀνεμος φυσομανοῦσε κι' ἡ βροχὴ ἔμαστιγωνε ἀλύπητα
 τὰ τζάμια. Ὁ Τόζι, ὁμως, δὲν ἔβλεπε τίποτε, δὲν ἔνοιωθε τί-
 ποτε. Γι' αὐτὸν ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν περὶ ἀπελπισία και πένθος.
 Ὅλα εἶχαν τελειώσει κι' αὐτὸν, ναί, ὅλα! Ἡ ὑπομονή, ἡ θέλη-
 σις, ἡ δραστηριότης του ἔβρισαν σιγά-σιγά, τελειώσαν σὲ μιαν
 ἀπράταστην ἀπελπισία!

Στὴν ἀρχὴ εἶχε τὴν πεποιθῆσι πὸς ἦταν μεγάλος δημιουργός.
 Τὴν ὀπερὰ του, τὴ «Μυζόλα», τὴν θεωροῦσε ἀριστούργημα. Δέκα
 ἀσπαστὰ χρόνια τὴν εἶχαν ἐργαστῆ με τὴν ψυχὴ του, μάταια, ὁμως,
 ἐγγύθια ἀπὸ θέατρο σὲ θέατρο, μάταια, ἰκέτευε, νὰ τοῦ τὴν παί-
 ζουν... Εἶχε κορασιπῆ περὶ ἀπὸ τὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα διαβήματα,
 και ἀπὸ τῆς βράνωσε ἀνήθους...

Ἐτοὶ ὁ πόνος τοῦ φωχοῦ Τόζι ἦταν ἀγίατρευτος. Λίγο τὸν
 ἔμελλε γιὰ τὸν αὐτοῦ του. Ἄν ἤθελε τὴ δόξα, ἂν ἤθελε τὸ
 πλοῦτο πρὸ πάντων πού χαρίζε ἂν ἐπιτυχμένο ἔργο, τὸ ἤθελε
 γιὰ τὴ μοναχοκόρη του τὴν Στέλλα, τὸ πολυαγαπημένο του κορί-
 τσι, πού ἦταν ἀραβρωσιαμένο τώρα τελευταία κι' ἐπρόκειτο
 νὰ παντρευθῆ. Ἦθελε τὴν ἐπιτυχία γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν Στέλ-
 λα; του τὴν τύχη, γιὰ νὰ μὴν ἐχθὶ τοῦ παιδι του ν' ἀντικρύσει καμμιὰ
 πικρία στὴ ζωὴ του...

Ἡ Στέλλα ἤξερε ἀπ' ἔξω τὴν ὀπερὰ του ὅλη κι' ἐπειδὴ εἶχε
 μουσικὴ μέρφωσι μεγάλῃ ἦταν πρόθυμη νὰ καίξῃ αὐτὴ τὸ ρόλο
 τῆς πόρμας.

Ἡ Στέλλα συνάθεσε τὸν πατέρα της στὰ διαβήματά του ὅλα.
 Ἡ εὐμορφία της ἔξετρεῖλλαινε τοὺς ἀνθρώπους τὸν θέατρον κι'
 ἔβλεπε νὰ πέφτουν ἀπάνω της ματιὲς λιγομίστες, ματιὲς γεμάτες
 πόθο. Ἄν ἦταν ἄλλῃ ἡ Στέλλα, ἡ «Μυζόλα» θὰ εἶχε γίνει πρὸ
 πολλοῦ δεκτὴ. Ἡ κόρη, ὁμως, ἀγαποῦσε τὸν ἀραβρωσιαστικὸ της
 και δὲν ἐπρόσχεε ὅς τίποτε ἄλλο ἔξω ἀπ' τὴν ἀγάπη τους...

Τὸ βράδι ἀκόμα ἔκεινο ὁ διευθυντῆς τοῦ «Νέου Λυρικοῦ Θε-
 ατροῦ» τῆς εἶχε δώσει κρυφὰ ἕνα γραμματάκι, τὴν ὥρα πού ἔφυγε
 με τὸν πατέρα της, ὕστερ' ἀπὸ ἀόριστες ὑποσχέσεις γιὰ τὸ

παίξιμο τῆς ὀπερας.
 Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ
 ἔκρυψε στὸ στήθος της
 χωρὶς νὰ θέλῃ, κι' ἔ-
 λπει τὸ ἔξαχσε.

Στὸ σπιτι εἶδε τὴν
 ἀπελπισία τοῦ πατέρα
 της, δὲν ἤξερε τι νὰ
 τοῦ πῆ γιὰ παρηγο-
 ρία, αἰσθάνονταν πὸς
 κι' ἡ ἴδια ἦταν ἀηλι-
 κισμένη ὅπως ἐκεῖνος.

Ἐξαφνικά τότε θυ-
 μῆθηκε τὸ γράμμα και
 τῶβγαλε ἀπὸ τὸν κόρ-
 φου της. Ἦταν τώρα
 κατακόκκινη σάν ντρο-
 πιασμένη.

Ἄπ' τὸν καιρὸ πού
 ἔτρεχε μαζί με τὸν πα-
 τέρα της ἀπὸ θέατρο
 σὲ θέατρο, εἶχε μάθει
 τι ἐσημαιναν κάποια
 ὑποκτα σφριζήματα χε-
 ροῖοῦ καὶ ὁ κνησμός με-
 ροῖοῦ καὶ λιγομένων μα-
 τῶν. Καὶ τὸ χαμόγελο τοῦ Ντυμπόσκ—ἔτσι
 ἔλεγαν τὸ διευθυντὴ τοῦ «Νέου Λυρικοῦ Θε-
 ατροῦ» ἦταν ὁμοιο με τ' ἄλλα.

Σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ γράμμα.
 Ὅσο προχωροῦσε τόσο και κοκκίνιζε... Ὅσο
 κι' ἂν ἦταν με λεπτότητα γραμμένο τὸ
 γραμματάκι αὐτὸ, ἀφῆνε νὰ φαίνονται κα-

θαρά ἡ διαθέσεις τοῦ
 Ντυμπόσκ, τοῦ χυδαῖο
 αὐτοῦ διευθυντοῦ τοῦ
 «Νέου Λυρικοῦ Θεάτρον».

Ὁ Ντυμπόσκ μιλοῦσε γιὰ τὸ μεγαλειώδες ἔργο τοῦ πατέρα της
 και τὴν ἰκέτευε νὰ ξαναγύριζε μόνῃ της κατὰ τῆς 9 τὸ βράδι. Θὰ
 τάλεγαν τότε μιὰ χαρὰ και ἡ ὑπόθεσι τοῦ πατέρα της θὰ τελει-
 ὠνε! Ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν ἐπιτύχῃ ἕνα ἔργον σάν τὴ «Μυ-
 ζόλα» με πρωταγωνιστρια μάλιστα, μιὰ τόσο ὀμορφη κοπέλλα
 σάν κι' αὐτὴν! Κι' ἐπακολουθοῦσαν ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν ὀμορ-
 φία της και κάποιοι ὄροι πού δὲν ἀφῆναν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ
 τὴν ἀγοραπωλησία πού της ἐπρόσφεραν.

Σιγά-σιγά εἶχε ἀπλωθῆ ἡ γαλήνη ἔξω. Ὁ ἀνεμος δὲν οὐδαι-
 ζε περὶ, ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Ἡ Στέλλα ἄκουσε τ' ὀρολόγι μι-
 αῆς γεωνικῆς ἐκκλησίας πού χτυποῦσε. Καὶ μηχανικά μέσα
 στὸν πνεφτὸ πού τὴν ἐπνιγε, μετροῦσε τὰ χτυπήματα: «Μία...
 δύο... τρεῖς...»

Ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ πάλλῃ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού σταμά-
 τησε και τὸ ρολόγι... Ἐννέα! Ἦταν ἕννιά ἡ ὥρα!

Πολλὴν ὥρα ἔμεινε σιωπηλῇ, γεμάτῃ ἀγωνία. Ἄπ' τὴ διπλανὴ
 κἀμερὴ ἀντιχρῶσαν οἱ παγμένοι λυγμοὶ τοῦ γέρω πατέρα της...

— Θάρρος, πατέρα! τοῦ ἐφώναξεν, ἐνῶ ἔτρεμε σύγκορμη.

Αὐτὸς, ὁμως, δὲν ἀπάντησε. Τὸν εἶχαν τσακίσει ἡ ἀγρία πά-
 λῃ τῆς ζωῆς και ἡ παντοειπὴ ἀποτυχία. Κι' ἡ Στέλλα ἐμπρός
 στὴν ἀπελπισία αὐτὴν ἐστάθηκε ἀμφοροσπ. Σιγά-σιγά προσπα-
 θοῦσε νὰ βρῆ μιὰ δικαιολογία γιὰ τὴ ντροπιασμένη σκέψῃ της...
 Μὰ, ναί, αὐτὴ κρατοῦσε ὅτὰ χόρια της τὴν εὐτυχία τοῦ πατέρα
 της... Ἴσως και τὴ ζωὴ του ἀκόμα, γιὰτὶ τὸν ἔβλεπε πού πέθαι-
 νε μερὰ με τὴ μέρα!... Ποῖο ἦταν τὸ καθῆκον της, λοιπόν;...
 Ποῖο ἄλλο παρὰ νὰ θυσιαστῆ αὐτὴ γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἐκεῖνος
 πού της εἶχε χαρίσει τὴ ζωὴ;

Μ' ἕνα λυγμὸ τότε δυνατώτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους πῆθεσε τ' ὀ-
 σερες-τέσερες τῆς σκάλες, σάν νὰ φοβότανε μὴν ἄλλαξε ἀπόφασι.

Ἐξω στὸ δρόμο, ὁμως, ἡ δροσιὰ της νύχτας ἐφυγχανε τὴν ἔξαψὶ
 της. Ἐγγύθια τότε πίσω κι' ἀνέβηκε πάλι τῆς σκάλες. Ἄν ἔκανε
 αὐτὸ πού σκέφθηκε, θὰ ἦταν περὶ χαμένο; γιὰ πάντα τὸ Λορέντζο,
 ὁ ἀραβρωσιαστικὸς της... Κι' ὁ ἴδιος ὁ πατέρα της τὴ θύλεγε
 ἀμα μάθαινε τὴ ντροπὴ της;...

Ὅταν ἔφτασε, ὁμως, πάλι ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα και ἐστάθηκε

πὸς ἀναπνοῆ, ἄκουσε
 πάλι τὸ βογγητὸ τοῦ
 πατρικοῦ πόνου, γεμά-
 τὸ ἀπάνταστη ἀπελι-
 σία... Ὁ φωχός της
 ὁ πατέρας!... Αὐτὸς
 πού ἦτανε ὅσο ἔπερνε
 καλὸς, νὰ ὑποφέρῃ ἔ-
 ται!... Αὐτὸς πού σ'
 ὅλη του τὴ ζωὴ ἀφο-
 αῖσθηκε στὴν εὐτυχία
 της!... Κι' ἐξαφνικά
 τὸν ἐβλεπε νὰ πεθαίνῃ
 ἐκεῖ ἔμπρός της... Νὰ
 πεθαίνῃ ἔξ ἀτίας της,
 ἀφοῦ αὐτὴ μοροῦσε
 νὰ τὸν σώσῃ!...

Ἐμπρός στὸ φοβε-
 ρὸ αὐτὸ ὄραμα τὰ ἔξ-
 χασ' ὅλα. Κατέβηκε
 ἄλλῃ μιὰ φορὰ τῆς σκά-
 λες, ἔτρεξε στοὺς δρό-
 μους, χωρὶς νὰ σταμα-
 τήσῃ μιὰ στιγμῇ, χω-
 ρὶς νὰ γυρῆσι πίσω τὸ
 κεφάλι της!

Δάκρυα νευρικά της
 εἶχαν ἔλθῃ τώρα. Δὲν
 ἔβλεπε τίποτε, δὲν ἔ-
 νοιαθε τίποτε!

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε
 στὸ θέατρο. Τότε ἄρ-
 χισε νὰ συναισθάνεται

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ
 ΑΠΟ ΤΙΣ "ΣΤΡΟΦΕΣ",
 Τὸ ρόδο τί τὸ γνοιάζει τὸ
 [λαμπρὸ
 Κι' ἂν ὁ βορριάς τὸ ξεγυμνώσει
 Τὸ χρυσοφτέρουγον ἀετὸ,
 Τὸ βόλι, ἂν ματωμένον τὸν
 [σαπλῶνει;
 Τί γνοιάζει και τὴ λύρα μου
 [ἡ ὄρχη;
 Κ' ἡ χλεύη ἡ ἀδικη; Τί ἐμένχ,
 Κι' ἂν πῆρε ἀκόμα κι' ὀλη
 [μου ἡ ζωὴ,
 Τὸ πέταγμα της ἔτσι στὰ χα
 [μένχ;
 Μεταφρ. Μ. Μαλακάση

πάλι τη πράξη της. Έκει σ' ένα καθρέφτη κοίταζε το πρόσωπό της. Είδε πως ήσαν πολύ άσχημη τώρα, με τα χαρακτηριστικά συσπασμένα απ' την οδύνη, με το στόμα σφιχτό απ' τον πόνο και φοβηθήκε... Θά την ήθελαν έτσι που είχε γίνει;... Έσκουπιζε τότε τα μάτια της με το μαντίλι, έτοιμη τα μάγουλά της γιά να ξαναφέρει το αίμα και προσπίθουσε νά χαμογέλαση. Έπειτα, άδιστακά ανέβηκε τις σκάλες και σέ λίγο γινότανε δεκτική στο γραφείο του διευθυντού.

Ύστερ' από τρεις μήνες όλο το Παρίσι μιλούσε γιά την πρώτη της «Μυζόλα» που θά δινότανε σέ λίγες μέρες. Η έφημερίδες δημοσίευαν τη βιογραφία του συνθέτου, των ηθοποιών και του διευθυντού του θεάτρου, που δέν έδίστασε ν' ανέβαση το έργο ενός άγνωστου ως τότε μαέστρου.

Έσθεδίαζαν την όμορφή της κρίμας, που ήταν κόρη του μαέστρου. Ανάφεραν τά κοστούμια που θά φορούσε. Ήταν πρό πάντων θαύμα, έλεγαν, το κοστούμι της τελευταίας πράξεως στην όποια θά έκανε την εμφάνισή της η Στέλλα Τόζι ως 'Ινδή, ντυμένη σ' χρυσάφι και μαργαριτάρια με το «τομαράβη»—τόν 'Ινδικό μπιλάτá—στο πλευρό της, μεταμορφωμένη έντελώς, με μία θεία αιγλή μέσα στην άποθέσει του φινάλε...

Ναι, είχε προκληθή τεράστιο τó ένδιαφέρον του Παριζιάνικου κοινού. Η Στέλλα είχε πετύχει. Ο Ντυμπόσκ, τρελλός από το πάθος του εκούιστε χωρίς να θέλη το λόγο του κ' ανέβασε τη «Μυζόλα». Ο Τόζι δέν ήταν καιά ο ίδιος άνθρωπος. Είχε ξαναγίνει νέος, είχαν άποχτήσει κουνούργιο ήθικó. Δέν έκουραζότανε πειά, δέν αισθανότανε την παρामीκή αδιαθεσία... Μιά άτέλειώτη μόνο χαρά έπλημμυρούσε τη ψυχή του, έτσι που ξαναβίβαζε πάλι τη μεγαλοφύα του, την όποια έθεωρούσε χαμένη γιά πάντα!

Έπι τέλους έφτασε η βραδιά της πρώτης παραστάσεως και όλα του τα όνειρα πραγματοποιήθηκαν. Τó κοινό, το έλεγχτο κοινό των πρώτων παραστάσεων, συναρπάσθηκε από την πρώτη στιγμή, από την ούμεροτώρα της όπερας, η όποια άμέσως έδινε την προαισθησι κάποιας έντονης δημιουργίας. Και η πρώτη αυτή επιτυχία μεγάλονε διαρκώς όσο προχωρούσε το έργο.

Επιταξιάσθηκαν τó φινάλε της πρώτης πράξεως, τó εισαγωγικό κόρο και η βραχιόλα της δευτέρας. Οι άκροαται έπευφημίσαν έπειτα το προλόγιο της τρίτης πράξεως και τó 'Ινδικό μάξ. Η τέταρτη πράξη, όμως, με τó ερωτικό ντουέτο, τη μανία του λαού, τις κραυγές του μίσους του και τη μονωδία της Μυζόλας που τη συνοδεύαν η άρπες και όλα τά όργανα της ορχήστρας, έκορύφωσαν το θριαμβό. Δέν ήταν καιά ένθουσιασμός εκείνος, αλλά σωστή παραφροσύνη.

Όλη η σάλα έπευφημούσε τη Στέλλα Τόζι και τó έργο του πατέρα της. Η γυναίκες έβγαζαν τά λουλούδια από τó κορσάκι τους και τά πετούσαν στη σκηνή. Οι άντρες εξέσχίζαν τά γάντια τους με τά φρενηντικά χειροκροτήματά τους και ούρλιαζαν έπευφημώτας.

Η Στέλλα τότε μπρό; στο θρίαμβο εκείνο αισθάνθηκε μία τέτοια παραξάλη ευτυχίας, ώστε έξελασε μία στιγμή πόσο πολύ της είχε στοιχίσει και δέν έβλεπε παρά μόνο τó θρίαμβο και τó μεγάλο του πατέρα της.

Η αυλαία έπεσε σιγά-σιγά, μιά ό ένθουσιασμός των θεατών εξακολουθούσε άσυχράτητος. Η Στέλλα, όμως, δέν άκουγε τίποτε πειά. Ένα μόνο πόθο είχε τώρα, να φιλήση τον πατέρα της, ν' άναίχρηση την χαρά του και να χιχη κι' η ίδια. Και τόν άναίχρητους τώρα στα παρασκήνια που ήταν γεμάτα περιέργους. Τó διευθυντή του θεάτρου, που έλαμπε όλος και ήταν κατακόκκινος, τόν είχαν τραγύρησι ό δημοσιογράφοι κι' αυτός δέν επρόφτανε νά σφιγγή τά χέρια τóσου κόσμου.

Ά, αυτός ό Ντυμπόσκ!... Αυτός ό Ντυμπόσκ!... Είχε άληθινή ιδιοφυία να ξετροπώνη άριστοτεχνήματα και νά τ' ανέβάζη με μοναδική έπιμέλεια.

Τι καλλιτέχνης!... Τι μεγάλος άνθρωπος!... Έλεγαν όλοι. Από κιντού δέ άκουγε κολακειές, τόσο πολλές, ώστε κι' ο ίδιος ό Ντυμπόσκ πίστεψε γιά μία στιγμή πώς τις άξιζε σ' αλήθεια...

Έκεινη τη στιγμή φάνηκε κι' ό μαέστρος Τόζι, καταϊδρωμένος, λαχινυαμένος, λαμυκοπόντας όμως όλος από μία ούράνια ευτυχία. Μόλις είδε τó διευθυντή του, άναρθοί τόνου ξεφύγανε απ' τó στήθος του.

Με μίαν έκστασι έττανε τά χέρια του πρós τó καλό του πνεύμα, πρós τó δημιουργό του, στο δεύτερο πατέρα του έργου του, στόν ευεργέτη του, στόν άνθρωπο που είχε

πίστεψει τη μεγαλοφύα του και τήν άπεκάλυψε στόν πολύ κόμο.

Άνοιγε με τούς άγκώνες δρόμο γιά νά φτάση κοντά του. Στην τρέλλα του άπάνω έπεσε γονατιστός έμπρός του, τού φιλούσε τά χέρια, έκλαιγε σάν μορφ παιδί.

Η αυλαία είχε ξανασηκωθή. Όλος ό κόσμος άναίχρητους μεγαλόφωνα τη Στέλλα, που είχε ξεπεράσει κάθε προσδοκία.

Αυτή, όμως, δέν άκουγε τίποτα. Είχε δη την προσδοκία του βρισκόταν κοντά στο Ντυμπόσκ κι' έτρεχε κοντά του γιά νά τόν φιλήση. Σαρνικά, όμως, στάθηκε σάν κεραυνόπληκτη έμπρός στο θέαμα εκείνο που έσκότωνε την ευτυχία της, θυμίζοντάς της τη ντροπή της.

Όχι, δέν έγελιότανε διόλου. Ο Ντυμπόσκ, εκείνος που τόν μισούσε απ' τά βάθη της ψυχής της, στεκότανε εκεί μπροστά της, άκτινοβολώντας από ψευτικο μεγαλείο. Και ό πατέρας της, ό θλιβνιά μεγάλος κι' ευγενικός, σπρόντανε μέσα στη σκόνη έμπρός στα πόδια του, στα πόδια αυτού τού τέρατος!

Τó αντίκρουμα της ταπεινής αυτής σκηνής της ανέβασε όλο τó αίμα στο κεφάλι, την έκανε νά τά δη όλα κόκκινα, τυρλωμένη απ' τó αίσχος της.

Έξαφνικά τότε, χωρίς νά θέλη, παροσυρμένη απ' τó ένστικτο, χύμησε πρós τόν όμιλο με κραυγή θηρίου, έφτασε ως τόν διευθυντή κι' έκανε νά τόν πνίξη με τά χέρια της. Και πρίν προλάβη νά κάνει την παρामीκή κίνησι, ό κόσμος που τά είχε χάσει, πρίν μορσένη να νιώσει κι' η ίδια άκόμα σέ τι την έξωθούσε η φρενιτή δίψα της εκδικήσεως, τού άνοιξε σέ δυό τó κεφάλι με τó χροού της «τομαράβη»!

Όλοι άτομαρβήχτηκαν πιτσιλισμένοι από αίμα. Μακρά η σάλα τού θεάτρου ούρλιαζε πάντα κι' άναίχρητους τη Στέλλα Τόζι με δυνατές φωνές. Σάν μεθυμένη τότε αυτή απ' τó αίμα κι' απ' τó έγκλημα, άρπασε με άγρια σαρκαστική φωνη τó πτώμα του Ντυμπόσκ, τώσπε ως τη σκηνή και τó πέταξε μπροστά της μ' ένα γέλο νευρικό, γέλο τρελλής.

Και τó ευθύνο εκείνο πλήθος, που πίστεψε πός τó σκηνοχό αυτό ήταν κάποιος άπρόοπτος έπίλογος τού δράματος, έξεκοροτούσε σάν φρενισαμένο, χωρίς να καταλάβη την φοβερή αλήθεια, έπός άλλο δράματος που είχε ξετυλιχθή μπροστά στα μάτια του, που είχε ως άφορητή τó άνέβασμα στη σκηνή εκείνου τού έργου. Η «Μυζόλα» είχε κοστίσει στην πρωταγωνίστρια, που ποθούσε νά παιχθή τó έργο τού φτωχού πατέρα της, μιά ανέπαρφοθητή συμφορά, εκείνη που χειροκροτούσε τώρα

Άντρέ Τεριέ

τό πλήθος των θεατών!...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΑΓΙΑΣ

Πρίν γίνη άντικείμενο πολυτελείας η βεντάγια ήταν είδος πρώτης ανάγκης.

Στην άρχαία Άνατολή, όπο πρωτοφάνηκε, προορισμός της ήταν νά διώχνη τις ένολητικές μύγες και τά κουνούπια τού τόπου αυτού και νά δροσίζη τόν καφερόν άέρα.

Οι βασιλείς της Αίγύπτου και της Άσσυρίας συνοδεύοντο από δούλους που έφεραν τεράστιες βεντάγιες, στις άκρες μεγάλων κονταριών. Η βεντάγιες αυτές ήσαν στρογγυλές και από μεγάλα φύλλα βερνικωμένα η από φτερά πουλιών ποικίλοχρώμα, έχρησίμευαν δέ γιά νά διώχουν τά έντομα και γιά τó άέρισμα φρούκτα.

Η βεντάγιες που διπλώνονταν, όσας η σημερινή, είχε Κινέζικη έφευρεσι. Κατασκευάζονται από χαρτί ζωγραφιστά. Η μισοαίχινες βεντάγιες στην Ευρώπη ήσαν πλουσιώτατες κι' έστοίχιζαν πανάκριβα, πολλές φορές και δόλοχρες περιουσίες!...

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΜΕΤΖΟΦΕΡΝΤΗΣ

Τά Γαλλικά περιοδικά άναφέρουν και' αυτάς την πρωτοφανή περίπτωσι ένός παιδιού 3 1/2 ετών μόνου, που έφερε τέσσερες γλωσσές, την Έλληνικήν, την Γαλλικήν, την Άγγλικήν και την Γερμανικήν!... Δέν τις μιλει, βέβαια, όλες καλά, έννοσι, όμως, μιά χαρά όλα όσα τού λένε στις γλώσσες αυτές.

Θά πρόκειται ίσως γιά κανένα νέον Μετζοφάντην. Κι' όσως ξεέστε βέβαια, ό Μετζοφάντης ήξερε δεκάδας γλωσσών, ήταν δηλαδή ό γλωσσαμαθέστερος άνθρωπος της 'Ιστορίας!...

αλλά σωστή παραφροσύνη.

